

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 14C/81/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312218052
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2014:4312218052.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35807598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO:36864421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sudkyňou JUDr. Máriou Malíkovou, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a .
Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa písomne podanou žalobou zo dňa 28. 9. 2012 domáha, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu voči povinnej K. P. a ďalej žiada, aby súd rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 1231,16 eura a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 246,23 eura. V žalobe namietať vecnú a miestnu príslušnosť Okresného súdu Levice, ktorý rozhodoval v exekučnom konaní a žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu, nakoľko sudcovia Okresného súdu Levice sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Vo veci samej odôvodnil žalobu tým, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinnej K. P.. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu exekučnému súdu, ktorým bol Okresný súd Levice a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 31. 1. 2011 (konanie začalo dňa 22. 4. 2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 284 dní). Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Tým, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok exekučného titulu, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, porušil tým zásadu legality, v dôsledku čoho sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom

vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, odvíjajúceho svoju podstatu od uzavretej zmluvy o úvere. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Tento postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V danej veci neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody a aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetkovú škodu si uplatnil v celkovej výške 1231,16 eura, ktorá suma predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy dovodiac, že iba samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadostučinением vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Výšku nemajetkovej ujmy si uplatnil vo výške 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, v celkovej sume 246,23 eura.

Žalovaná v písomnom vyjadrení namietala, že žalobca uviedol časť dôkazov, odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Ďalej namietal nejasnosť titulu nároku na náhradu škody, keď uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si svoj nárok uplatňuje. Žalobca taktiež neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, táto právomoc prináleží iba predsedovi súdu alebo Ústavnému súdu SR. Práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa môže poškodený domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR zaslalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená iba všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátum, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ani doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. K argumentácii žalobcu o vydaní rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenie po 15-dňovej lehote uviedol, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1. 6. 2011 táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, pričom podľa § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku ide o vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a rozhodcovskej komisie a zmierov nimi schválených. Pred 1. 6. 2011 ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znelo: "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených". V dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR, čím sa iba explicitnejšie ujasnila litera zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia.

Argumentácia žalobcu je v tejto súvislosti preto nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 1. 6. 2011. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, z ktorej vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. K tvrdeniu žalobcu o nesprávnosti exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia tým, že exekučný súd prekročil svoju právomoc keď opätovne preskúmaval exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, poukázala žalovaná na rozhodnutia tak Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých jednoznačne vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmavať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Z uvedeného vyplýva, že vnútroštátnemu súdu prináleží vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená, potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. O náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody konajúci súd vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní iba v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda žalovaná vzťahom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Žalovaná vo vzťahu k náhrade škody z titulu nesprávneho úradného postupu vzniesla námietku premlčania dôvodiac, že právo na náhradu škody sa podľa § 19 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z. premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pri uplatnenom nároku došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty pred dňom 23. 4. 2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Žalovaná k uplatnenej materiálnej škode uviedla, že žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, nepreukázal tiež existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a tiež nevyhnutnosť pohľadávky. Žalovaná nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Namietá tiež, že žalobca zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené skutočnosti zo žalobného nároku nevyplývajú a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona číslo 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Je toho názoru, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe týchto skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy,

čím neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcim v zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Z tohto dôvodu považuje žalobu za právne neopodstatnenú a žiada ju v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Žalobca ani žalovaná sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčasť ospravedlnili. Žalobca žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu kolízie pojednávania. Žalovaná súhlasila s konaním v jej neprítomnosti. Žalobca predvolanie na pojednávanie riadne prevzal a to ešte dňa 20. 11. 2013, e-mailom ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávani z dôvodu kolízie pojednávania až dňa 7. 2. 2014, t.j. deň pred pojednávaním, uviedol, že klient trvá na účasti splnomocneného advokáta a vylučuje substitúciu. Zároveň nesúhlasil, aby súd konal bez jeho prítomnosti. Súd konštatuje, že žalobca týmto dôvodom ospravedlnenia nepreukázal existenciu dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 OSP, na základe ktorého by súd bol povinný pojednávanie odročiť. Navyše nie je možné prehliadnuť, že dôležitý dôvod (§ 101 ods. 2 OSP) brániaci účastníkovi konania zúčastniť sa pojednávania sa musí vyznačovať znakom nepredvídateľnosti, závažnosti a ospravedlniteľnosti. Podľa názoru súdu v danom prípade dôvod uvedený právnym zástupcom navrhovateľa tieto znaky nespĺňa. Dôvod ospravedlnenia žalobcu - kolízia pojednávania nie je relevantný, dôvodom ospravedlnenia, predovšetkým z dôvodu, že kolízia dvoch pojednávania toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch, o ktorej právny zástupca vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že žalobca o termíne pojednávania dňa 10. 2. 2014 sa dozvedel dňa 20. 11. 2013, mal teda dostatok času na zabezpečenie svojej účasti na pojednávani dňa 10. 2. 2014, pričom svoju neúčasť pre kolíziu pojednávania oznámil súdu deň pred uskutočnením pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti účastníka konania na odročenie pojednávania, pretože odročiť pojednávanie môže súd len z dôležitého dôvodu. Posúdenie opodstatnenosti "dôležitého dôvodu" (§ 101 ods. 2 OSP) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. januára 1999 sp. zn. I. ÚS 68/1998). S poukazom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že existencia dvoch kolidujúcich pojednávania na strane žalobcom zvoleného zástupcu nie je dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 OSP pre odročenie pojednávania. Navrhovateľ podal veľké množstvo žalôb, v ktorých splnomocnil na jeho zastupovanie toho istého právneho zástupcu a je na ňom, aby personálne zabezpečil zastupovanie svojho klienta na jednotlivých pojednávaniach, pretože vzhľadom na veľké množstvo podaní na jednotlivé súdy v rámci SR môže aj v budúcnosti vzniknúť situácia, že vzniknú kolízie jednotlivých pojednávania a potom by súd bol vo svojej rozhodovacej činnosti paralyzovaný. Súd zastáva názor, že k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu je dostatočné oboznámiť sa s právnym názorom obidvoch strán v spore a so spisom, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Z tohto dôvodu súd pojednával podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len "OSP"), v neprítomnosti účastníkov konania.

Žalobca podaním zo dňa 7. 2. 2014 podal k spisovej značke 14C 81/2013 súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu dôvodiac, že žalobcovi do dnešného dňa nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov Okresného súdu Nitra, čím vytvoril prekážku v konaní. Žalobcovi doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto žiada zrušiť nariadené pojednávanie a trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná.

Preskúmaním spisu Okresného súdu Nitra vedeného v predmetnej veci (14C 81/2013) súd zistil, že žalobca žalobu dňa 28. 9. 2012 doručil Okresnému súdu Levice (zapísaná pod sp.zn. 12C 450/2012), sudcovia ktorého dňa 11. 10. 2012 taktiež vyslovili námietku zaujatosti a vec zastupujúca predsedníčka okresného súdu predložila dňa 15. 10. 2012 na rozhodnutie Krajskému súdu Nitra. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 25. 10. 2012 vylúčil sudcov Okresného súdu Levice z pojednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp.zn., 12C 450/2012 a vec prikázal na rozhodnutie Okresnému súdu Nitra. Uznesenie Krajského súdu Nitra bolo účastníkom konania doručované už Okresným súdom Nitra a žalobca a žalovaný prevzali toto uznesenie dňa 12. marca 2013 (č.l. 15 spisu), o čom svedčí doručka podpísaná osobami, ktoré uznesenie prevzali. Z tohto dôvodu a z dôvodu nejasnosti a neurčitosti podaného návrhu žalobcu na zrušenie nariadeného pojednávania, súd návrhu nevyhovel a vo veci vykonal pojednávanie a vo veci rozhodol.

V predmetnej veci vykonal súd dokazovanie a to najmä oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to uznesením Krajského súdu Nitra, odpoveďou žalobcu, spisom Okresného súdu Levice sp. zn. 13Er 536/2010 a písomnými vyjadreniami žalobcu a žalovaného a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Žalobca sa v danej veci domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým bol Okresný súd Levice vo veci vymáhania pohľadávky oprávneného, ktorým bol žalobca, proti povinnej K. P., o zaplatenie 264,00 eura s prislúšenstvom. V tejto exekučnej veci oprávnený dňa 22. 4. 2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v Bratislava zápisnicu, ktorá obsahuje návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej K. P., H. XX, Q., na základe exekučného titulu, ktorým bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 00512/10 zo dňa 8. 3. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. 3. 2010 a vykonateľnosť dňa 1. 4. 2010. Týmto rozhodcovským rozsudkom bola povinnej uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 264,00 eura istiny, zmenkový úrok vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 264,00 eura od 26. 9. 2009 do zaplatenia, zákonný úrok 6% ročne z dlžnej sumy 264,00 eura od 10. 12. 2009 do zaplatenia a trovy konania 117,20 eura. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 24. 6. 2010 doručil Okresnému súdu Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ku ktorej žiadosti pripojil zápisnicu obsahujúcu návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 22. 4. 2010, plnomocenstvo, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 00512/10 zo dňa 8. 3. 2010, výpis z obchodného registra oprávneného. Exekučný súd dňa 30. 6. 2010 vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, na ktorú výzvu oprávnený reagoval až dňa 16. 9. 2010 predložením požadovanej zmluvy o úvere, pričom ešte pred tým do exekučného spisu založil sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní zo dňa 30. 8. 2010. Exekučný súd uznesením zo dňa 14. 10. 2010 č.k. 13Er 536/2010-14 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. K tomuto záveru exekučný súd dospel po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučného titulu a zmluvy o úvere. Konštatoval, že zmluva o úvere má charakter spotrebiteľskej zmluvy, zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré vyvolávajú hrubý nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa. Takou podmienkou je rozhodcovská doložka zakotvená vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktorá nebola osobitne dojednaná, ale vyplýva zo štandardnej formulárovej zmluvy, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom a bol dodávateľom vopred pripravený. Ďalšou neprijateľnou podmienkou sú dojednania o sankciách, zmluvných pokutách, ktoré neboli individuálne dojednané a spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, neprimeraný zmenkový úrok (v sadzbe 0,25% denne, čo predstavuje 91,25% ročne), ako aj dohoda o zabezpečení úveru zmenkou a predovšetkým dohoda o ľubovoľnom vyplnení zmenkovej sumy vyplývajúcej z pohľadávky veriteľa zo zmluvy o úvere. Predmetné uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného a súdnemu exekútorovi doručené dňa 26. 10. 2010. Proti uzneseniu podal oprávnený odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením zo dňa 21. 1. 2011 č.k. 15CoE 585/2010-33 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7. 4. 2011. Nahliadnutím do Spr 1001/12 súd zistil, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovania nároku žalovanému dňa 25. 9. 2012.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona, účinného od 1. 1. 2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 1 zákona, účinného do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona v znení v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona v znení v čase vydania poverenia a podania tohto návrhu ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa § 17 ods. 2 zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 3 zákona, lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 41 ods. 1 zákona číslo 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia, účinnom od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011 (ďalej len "Exekučný poriadok"), exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) a i) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,

i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení platnom v čase od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V predmetnej veci sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice. Právnym predpisom, upravujúcim zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je zákon číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť), čo

znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok) . Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 ústavy ("Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu , iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom").

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku , ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Z uvedených skutočností vyplýva, že nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V nadväznosti na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, v danej veci súd skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Je nesporné, že žaloba žalobcu vychádza z platnej úpravy, nakoľko právny poriadok Slovenskej republiky umožňuje ktorémukoľvek subjektu domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu súdnictva.

Nesprávny úradný postup nesmie mať svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/24/04). Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29. 6. 1999). Takéhoto nároku by sa poškodený mohol domáhať podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., čo však navrhovateľ vyslovene vylúčil, a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu nezákonné, čo sa nepreukázalo. V odôvodnení rozhodnutia súdy po aplikovaní právnych noriem vyjadrili právny názor. Ak sa právny názor ukáže následne ako nesprávny, nejde o nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok môže viesť k nezákonnému rozhodnutiu, za ktoré by štát niesol zodpovednosť len v prípade, ak by bolo zrušené alebo zmenené. Rovnako vykonanie dokazovania, ktoré považuje účastník za nadbytočné, či dokonca podľa účastníka je protizákonné, nepredstavuje nesprávny úradný postup. Rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie NS ČR sp. zn. 25Cdo 1018/2007 zo dňa 25. 8. 2009).

Žalobca namieta, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že preskúmaval exekučný titul, ktorá činnosť v rámci exekučného konania nebola v jeho právomoci, toto preskúmanie vykonal neoprávnené a spôsobil tým prietahy v konaní a rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15 dňovej lehote, ale po viac ako 284 dňoch. Súd v tomto prípade skúmal, či exekučný súd dodržal zákonnú 15-dňovú lehotu, z akého dôvodu táto dodržaná nebola a či je tu existencia dôvodu na náhradu škody, a či vôbec nejaká škoda vznikla. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (t.j. od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011), bolo v čase podania žiadosti o udelenie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa žalobcu rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 1. 6. 2011. Novelizácia predmetného ustanovenia by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i). Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d)

potvrzuje aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 1. 6. 2010 o zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Zákon číslo 144/2010 Z.z., ktorý novelizoval Exekučný poriadok, sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (komentár k § 44 Exekučného poriadku). K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Podľa zdôvodnenia žalobcu by súd musel vydávať poverenie na základe rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní s poukazom na § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku aj v súčasnosti, keď rozhodcovské rozsudky sú uvedené v ustanovení § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, čo je nižšie uvádzanou judikatúrou vyvrátené.

Nárok na náhradu škody si žalobca uplatňoval podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., keď podľa neho príslušný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že exekučné konania bolo vedené v čase účinnosti Exekučného poriadku, kde v § 44 ods. 2 je uvedené, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t.j. ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 24. 6. 2010 a súd rozhodol o tejto žiadosti dňa 14. 10. 2010. Je nesporné, že exekučný súd nerozhodol v lehote 15 dní, tak, ako to ustanovuje § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V tomto prípade je potrebné uviesť, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia (24. 6. 2010) lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (24. 6. 2010) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, pričom táto lehota sa netýkala prípadov, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku). Samotné znenie zákonného ustanovenia oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Z tohto údaju jednoznačne vyplýva, že tvrdenie žalobcu, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote, s omeškaním viac ako 284 dní, je nepravdivé a zavádzajúce. V danej veci je potrebné konštatovať, že iba samotná skutočnosť, že súd rozhodol v exekučnej veci po takmer troch mesiacoch od podania žiadosti o udelenie poverenia neznamena, že sa dopustil nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. V spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prieťahy v konaní (okrem všeobecne, hromadne podanej sťažnosti zo dňa 30. 8. 2010, ktorá však bola iba založená do spisu, nebola adresovaná predsedovi súdu). Súd ďalej poukazuje na to, že oprávnený voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia podal odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Predmetné exekučné konanie je právoplatne skončené. S poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote ako nesprávny.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (24. 6. 2010) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa však netýkala prípadov, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Už toto samotné znenie zákonného ustanovenia oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce v podstate nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.

Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku.

Keďže v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd bol jednoznačne a nespochybniteľne oprávnený ex officio skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom (zákon o rozhodcovskom konaní), ale tiež či pôvodný titul tohto rozhodnutia (zmluva o úvere) neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že dojednaná rozhodcovská doložka nebola dojednaná v súlade so zákonom a bola v hrubom rozpore s platnými právnymi predpismi, preto tento rozsudok ako exekučný titul neuznal, pričom svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 14. 10. 2010 uznesením žiadosť súdneho exekútora zamietol. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty. Žalobca v písomnom stanovisku uvádza minimálne niekoľko urgencií vo veci vydania poverenia, ktoré sa v exekučných spisoch nenachádzajú a nekorešponduje ani údaj o dobe omeškania uvádzaným žalobcom v žalobe (284 dní) s exekučným spisom, navyše sú z obdobia, keď ani nebolo začaté exekučné konanie, preto súd jeho údaje vyhodnotil ako nesprávne, zavádzajúce, ktoré sú dôkazom toho, že žalobca ako oprávnený nemal o veci dostatočný prehľad, na základe čoho vyznievajú jeho vyjadrenia o údajnej majetkovej škode či dôvodoch pre nemajetkovú škodu značne nedôveryhodne. Skutočnosť, že súd teda oprávnene preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej súdnej judikatúry tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a stanovísk Súdneho dvora (ES), a tiež skutočnosť, že o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po troch mesiacoch (keďže v danom prípade neplatila 15-dňová lehota), nemôže mať za následok jeho nesprávny úradný postup v tomto konaní a následne nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že exekučný súd sa žiadneho nesprávneho úradného postupu nedopustil, z ktorého dôvodu žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Nárok na náhradu škody si žalobca uplatňuje výlučne podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., dôvodiac, že príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V súvislosti s prípadným prieťahom v danej veci sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v súčasnom znení by len takéto podklady by boli relevantné pre priznanie náhrady škody. Citované ustanovenie je platné od 1. 1. 2013. Aj keď žaloba bola podaná v roku 2012, súd je toho názoru, že predmetné ustanovenie možno brať do úvahy ako výklad pôvodného ustanovenia pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. platného v čase podania návrhu na vydanie poverenia a začatia tohto konania.

Z uvedených dôvodov súd preto konštatuje, že v danej exekučnej veci vedenej Okresným súdom Levice sp.zn. 13Er 536/2010 nezistil žiadny nesprávny úradný postup, zakladajúci nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobcu.

V danej veci žalovaný namieta zmatečnosť žaloby žalobcu s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len "OSP"), ktorú námietku súd vyhodnotil ako účelovú, keď dospel k záveru, že žaloba spĺňa náležitosti v zmysle

§ 43 OSP a zákona číslo 514/2003 Z.z.. Žalobca v podanej žalobe uviedol čoho sa domáha, voči komu smeruje a z akého dôvodu, pričom nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, ale má vplyv na výsledok sporu a môže viesť k zamietnutiu návrhu.

Ďalej žalovaný namieta predčasnosť podanej žaloby, keď žalobca síce podal návrh na predbežné prerokovanie návrhu podľa § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., avšak neodstránil vady tohto návrhu, na odstránenie ktorých ho vyzval. Súd preto skúmal, či žalobca podal žalovanému návrh v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona a z písomného vyjadrenia žalovaného zistil, že tento bol podaný dňa 25. 9. 2012. Žalobca podal súdu žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súdu dňa 28. 9. 2012. V čase podania žaloby súdu šesťmesačná zákonná lehota ešte neuplynula, avšak v čase rozhodovania súdu, táto lehota už uplynula a žalovaný návrhu žalobcu v rámci predbežného prerokovania nevyhovel. Súd preto žalobu za predčasne podanú nepovažoval a vo veci rozhodol.

Žalovaný v písomnom vyjadrení vzniesol námietku premlčania dôvodiac, že lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na to, exekučné konanie bolo začaté v roku 2010 (dňa 24. 6. 2010) doručením žiadosti o udelenie poverenia súdu) a žalobca sa predbežného prerokovania domáhal v roku 2012 (dňa 25. 9. 2012), predmetný nárok žalobcu na náhradu škody, súd nepovažoval za premlčaný, keďže podľa § 19 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade sa žalobca dozvedel o tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia dňa 26. 10. 2010 doručením uznesenia, ktorý deň by mohol byť považovaný za deň, kedy sa dozvedel o škode a od tohto dňa začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynie dňa 27. 10. 2013. Z tohto dôvodu námietku premlčania vznesenú žalovaným, súd neakceptoval.

V danej veci sa žalobca domáha náhrady tak majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zavinil alebo nie). Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto postupom, t.j. postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, teda ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V danej veci žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy o existencii majetkovej škody 1231,16 eura, keď nezdôvodnil z akých položiek táto škoda pozostáva a keď iba uviedol, že ide o škodu, ktorá bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, pričom týmto rozsudkom bol povinný zaviazaný zaplatiť oprávnenému istinu v sume 264,00 eura a príslušenstvo. V žiadnom prípade nie je takéto vyjadrenie možné považovať za preukázanú existenciu škody. Taktiež žalobca, na ktorom je preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním žalovaného, túto žiadnym spôsobom nepreukázal, čím sa dostal do dôkaznej núdze. Aj keď v prípade nesprávneho úradného postupu ide o objektívnu zodpovednosť, je nevyhnutné preukázať konkrétnu skutočnosť, zakladajúcu túto zodpovednosť štátu za vznik škody. V danom prípade žiadna takáto skutočnosť žalobcom preukázaná nebola.

Vzhľadom k tomu, že súd dospel k názoru, že na strane žalovaného, konajúceho cestou exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť žalovaného za uplatňovanú ujmu.

Záverom súd poznamenáva, že úlohou súdu je spravodlivé rozhodnutie v celom kontexte vzájomne sa odvíjajúcich skutočností. Ukladať súdu zákonodarcom zákonnú lehotu je riešenie, ktoré nemôže dostatočne zohľadňovať okolnosti toho ktorého prípadu. Lehoty nemôžu zohľadniť množstvo podaní, o ktorých ten, ktorý súd v danom čase rozhoduje. Zákonodarný zbor SR v prípade rozhodcovských

rozsudkov lehotu na vydanie poverenia zrušil. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania (rozhodnutia: NS SR 3 Cdo 146/2011, 3 MCdo 11/2010, 5 Cdo 291/2010, US SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002). Súd zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že aj súdny exekútor, u ktorého oprávnený žalobca podal návrh na začatie exekúcie, nedodrжал lehotu podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na podanie návrhu na súd do 15 dní. V danom prípade bolo rozhodnutie vydané exekučným súdom po troch mesiacoch, pričom táto skutočnosť automaticky nemôže mať za následok, že žalobcovi v dôsledku uvedeného postupu vznikla škoda (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002). Zároveň v danej veci neboli konštatované zbytočné prieťahy v konaní či nečinnosť súdu. Majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Predmetnú žalobu súd považuje za účelovú a to aj s poukazom na ďalšie, hromadne podané totožné návrhy, v ktorých žalobca taktiež neuvádza správne údaje o počte dní omeškania, nepreukazuje existenciu škody, príčinnú súvislosť a pod.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnil a žiadne trovy mu ani nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Nitre.

V prípade, že si povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.), pričom podľa § 205 ods.2 O.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci